

Sygn. akt I C 2720/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2018r.

sprawy z powództwa **K. B. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. (KRS (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nakazuje pobrać od powoda K. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu tytułem części nieuiszczonych wydatków kwotę 2.563,77zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt trzy złote 77/100),
3. zasądza od powoda K. B. na rzecz pozwanego (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. kwotę 4.817,00zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800,00zł (cztery tysiące osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2720/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2016r. powód K. B. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. kwoty 17.283,22zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 czerwca 2016r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 12 lutego 2016r. uległ uszkodzeniu jego pojazd m – ki B. o nr rej. (...), a pozwany zakład ubezpieczeń w wyniku przeprowadzonego postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów wydał decyzję negatywną w zakresie przedmiotu żądania.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pozwany zakwestionował istnienie podstaw swojej odpowiedzialności, zarówno co do zasady jak i wysokości, podnosząc brak istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód K. B. był właścicielem pojazdu m – ki B. o nr rej. (...).

W dniu 12 lutego 2016r. powód K. B. i drugi kierujący pojazdem m – ki A. (...) o nr rej. (...) M. C. (1) przyprowadzili należące do nich pojazdy w obszar skrzyżowania na drodze nr (...) w miejscowości P..

Każdy z pojazdów posiadał wcześniej uszkodzenia mechaniczne zewnętrznych i wewnętrznych części ich wyposażenia, które miały wskazywać na zaistnienie zdarzenia drogowego, w którym we wskazanej dacie i miejscu mieli uczestniczyć jako kierujący wymienionymi pojazdami powód K. B. i M. C. (1).

Powód K. B. i świadek M. C. (1) zrelacjonowali przebieg zdarzenia. W/w oświadczyli, iż w wyniku zaistniałej kolizji w ich pojazdach miało dojść do uszkodzeń mechanicznych.

O rzekomo zaistniałym zdarzeniu drogowym została powiadomiona Policja. Na wskazane przez zawiadamiającego miejsce został skierowany patrol w osobach K. T. i Ł. C. oraz załoga strażacka w osobach K. U., A. B. i P. O..

Zespół strażacki oraz funkcjonariusze policji przeprowadzający czynności służbowe w dacie i miejscu zdarzenia, a także obsługujący lawety nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia.

Strażacy usunęli pojazdy z drogi oraz dokonali oczyszczenia nawierzchni z elementów wyposażenia pojazdów i płynów eksploatacyjnych.

Pojazdy zostały z holowane z miejsca zdarzenia.

W wyniku przeprowadzonych na miejscu czynności wyjaśniających interweniujący policjanci sporządzili dokument notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym, w którym zawarli sprawozdanie o dacie i miejscu zdarzenia oraz umiejscowieniu uszkodzeń w znajdujących się tam pojazdach. W stosunku do kierującego pojazdem m – ki A. (...) M. C. (1) zastosowano postępowanie mandatowe w sprawach o wykroczenia i ukarano w/w mandatem karnym w wysokości 300zł. W/w zatrzymano również dokument dowodu rejestracyjnego od pojazdu A. (...).

Powód w dniu 17 czerwca 2016r. sprzedał pojazd m –ki B..

(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 7, dokumenty akt szkodowych – płyty Cd k. 27, 30, dokument miejsca zdarzenia k. 41-42, kopia notatników służbowych policjantów k. 52-55, oświadczenie k. 124, umowa k. 159, częściowo zeznania świadka M. C. (1) k. 49-49v, zeznania świadka K. T. k. 63-63v, zeznania świadka K. U. k. 63v-64, zeznania świadka A. B. k. 64, zeznania świadka P. O. k. 64-64v, częściowo zeznania świadka K. D. k. 153-153v 00:04:07-00:1:05, częściowo przesłuchanie powoda K. B. k. 133-133v 00:04:08-00:24:32)

Na okoliczność ustalenia powstania i rozmiarów szkody i rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu m – ki B. o nr rej. (...), w szczególności stwierdzenia czy rodzaj, charakter i rozmiar szkód w pojeździe mógł powstać w okolicznościach wskazanych przez uczestników zdarzenia drogowego z dnia 12 lutego 2016r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów.

Zakres i charakter uszkodzeń samochodów m – ki B. o nr rej. (...) i A. (...) o nr rej. (...) wskazuje, iż pojazdy te nie uczestniczyły w zdarzeniu drogowym w dniu 12 lutego 2016r., w którym mogły powstać te uszkodzenia, jak wynika to z materiału dowodowego.

Uszkodzenia jakie powstały w obu pojazdach nie zawierają się w tych samych strefach pokrycia sylwetek pojazdów i nie uzupełniają się wzajemnie.

Podstawą określenia kompatybilności uszkodzeń pojazdów jest to by zakres i charakter uszkodzeń był podobny, uzupełniający się i przystający do siebie.

W pojazdach uczestników zdarzenia stwierdzono obszary niekompatybilności:

- obszar uszkodzeń obejmujący przedni zderzak samochodu B. na wysokości od górnej krawędzi dolnej kraty wlotu powietrza do górnej krawędzi przedniego zderzaka i znajdująca się na tej samej wysokości powierzchnia nadwozia samochodu A. – w obszarze fizycznego kontaktu pomiędzy pojazdami brak uszkodzeń dla zakresu pokrycia sylwetek pojazdów wzajemnie kontaktujących ze sobą w momencie zderzenia,

- obszar uszkodzeń obejmujący przednią krawędź pokrywy komory silnika samochodu B. od górnej krawędzi przedniego zderzaka i znajdująca się na tej samej wysokości powierzchni nadwozia samochodu A. – w obszarze fizycznego kontaktu pomiędzy pojazdami brak uszkodzeń dla zakresu przedniego naroża samochodu A. oraz belki przedniej górnej wzmocnienia,

- obszar przedniego zderzaka na wysokości dolnej lewej kraty i lampy światła przeciwmgielnego oraz znajdując się na tej samej wysokości elementy nadwozia samochodu A. – brak uszkodzeń elementów nadwozia samochodu B. przy widocznym zakresie uszkodzeń samochodu A..

Nie można wykazać, iż lewa podłużnica uszkodzonego samochodu A. była zdeformowana w wyniku zderzenia się pojazdów.

Wartość likwidacji szkody pojazdu m – ki B. o nr rej. (...), przy zastosowaniu do naprawy części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosi 40.738,10zł.

Wartość rynkowa samochodu m – ki B. o nr rej. (...) w stanie nieuszkodzonym określona na dzień 12 lutego 2016r., po uwzględnieniu standardowych korekt mających wpływ na wartość pojazdu, wynosi 31.200zł, natomiast wartość tego samochodu w stanie uszkodzonym wynosi 13.472zł.

(opinia biegłego k. 70-112, 141-152)

Powód dokonał zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w jego pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. 0196472.02.

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe powoda oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy i w konsekwencji decyzją z dnia 8 czerwca 2016r. stwierdził ujemną podstawę swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady i co do wysokości.

(decyzja k. 8, 36, kalkulacja naprawy k. 10-14, dokumenty akt szkodowych – płyty Cd k. 27, 30, zgłoszenie szkody komunikacyjnej k. 34-35, protokół szkody w pojeździe k. 37-38, potwierdzenie sprawcy wypadku k. 39, protokół oględzin pojazdu k. 40)

Sąd odmówił atrybutu wiarygodności przesłuchaniu powoda K. B. i zeznaniom świadka M. C. (2) w zakresie ich depozycji dotyczących okoliczności, przyczyn i przebiegu zdarzenia z dnia 12 lutego 2016r., powstania szkody w pojeździe powoda, przyczyn jej powstania, a także jej zakresu, rodzaju i rozmiarów albowiem wypowiedzi te pozostają w opozycji do uznanych za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinii głównej i uzupełniającej biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów, który w sposób kategoryczny dokonując ustaleń i oceny możliwości powstania szkody, jej przyczyn i rozmiarów wykluczył w sposób definitywny i stanowczy zaistnienie szkody w pojeździe powoda według mechanizmu zaprezentowanego przez w/w.

Nie zmienia nic w ocenie Sądu okoliczność przeprowadzenia interwencji Policji i ukarania M. C. (1) w postępowaniu mandatowym za wykroczenie w ruchu drogowym oraz sporządzenie dokumentu w postaci notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym albowiem Sąd w oparciu o treść art. 11 kpc nie jest związany zakresem i podstawą ustaleń

oraz wynikami postępowania wykroczeniowego, a ponadto wytworzony dokument notatki obrazuje jedynie obszar ujawnionych uszkodzeń w obu pojazdach nie precyzując w żadnej mierze ich rodzaju, charakteru i rozmiarów.

Ponadto bez znaczenia dla ustalenia mechanizmu powstania szkody i jej skutków pozostaje również to, że na miejscu zdarzenia czynności eliminujące wykonywała załoga strażacka albowiem w świetle stwierdzeń opinii biegłego należy przyjąć, iż elementy wyposażenia pojazdów i płyny eksploatacyjne zostały umieszczone na drodze w celu uwiarygodnienia przebiegu, przyczyny i następstw wypadku.

Z tych samych co podane wyżej względów, w tym samym kierunku i granicach, przy uwzględnieniu, iż uszkodzenia zewnętrzne i wewnętrzne wyposażenia pojazdu m – ki B. nie powstały według mechanizmu z daty zdarzenia z dnia 12 lutego 2016r. Sąd odmówił wiarygodności przesłuchaniu świadka K. D. w tej części jego wypowiedzi, gdzie wskazuje on, iż posiada wiedzę co do powypadkowego usytuowania pojazdów, tym bardziej, iż jako ostatni przybył na miejsce zdarzenia.

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegły w opiniach udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatu.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2018.473 – j.t.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości

świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s. apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaze, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

W tym miejscu należy wskazać, iż powód nie przytoczył okoliczności faktycznych (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i nie wskazał na dowody, których przeprowadzenie potwierdziło zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie bowiem z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc), czego powód w sposób właściwy nie uczynił.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Dla ustalenia odpowiedzialności za szkodę majątkową warunkiem koniecznym jest istnienie adekwatnego związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem ją wyrządzającym albowiem rolą oraz istotą związku przyczynowego jako przesłanki roszczenia o odszkodowanie jest ocena, czy doznana szkoda majątkowa może być normalnym skutkiem zdarzenia szkodzącego.

Szkoda majątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym”. Teoria ta zakłada, że związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w grupie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego, lecz należy stwierdzić, że chodzi o następstwa normalne (a nie niezwykle, nadzwyczajne).

Związek przyczynowy należy pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego determinowane jest okolicznościami faktycznymi sprawy. W pierwszej kolejności należy za pomocą testu „conditio sine qua non” zbadać, czy określony skutek stanowi obiektywne następstwo zdarzenia, które wskazano jako jego przyczynę, to znaczy, czy oceniany skutek nastąpiłby mimo braku wskazanej przyczyny. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, czyli badany skutek nastąpiłby również mimo nieobecności tej przyczyny należy stwierdzić, że nie występuje żaden obiektywny związek przyczynowy i nie ma potrzeby dalszego badania, czy relacje pomiędzy przyczyną a skutkiem są adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc. Pojawienie się w przebiegu kauzalnym przyczyny zewnętrznej, nie powiązanej z działaniem lub zaniechaniem podmiotu odpowiedzialnego za powstanie szkody, przesądza o braku związku przyczynowego, jeśli bez przyczyny pierwotnej szkoda i tak powstałaby. Przepis art. 361 § 1 kc wiąże jednak odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. W razie pozytywnego stwierdzenia, że dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, należy rozważyć, czy wspomniane powiązania można traktować jako „normalne”, tzn. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy. Typowym jest skutek jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na postawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprawdzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Konstatując należy stwierdzić, iż w warunkach przedmiotowej sprawy ustalony przez Sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że pomiędzy ruchem pojazdów mechanicznych, nagłym czynnikiem zewnętrznym, a szkodą powoda nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy, który jest nie tylko przesłanką odpowiedzialności za szkodę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności, a ponadto powstała w pojeździe powoda szkoda nie jest normalnym, typowym następstwem ruchu pojazdów mechanicznych w prezentowanym przez stronę powodową układzie sytuacyjnym składającym się na zachowania osób i nagłego czynnika zewnętrznego uczestniczących i zaistniałego w zdarzeniu i ich wpływu na wytworzenie i zakres powstałych skutków.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości powoda orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.